

Збірник: Чудові друзі-Агенти та розслідування

Історія друга: Новий улюбленець

Керіан дуже любила тваринок. Була б її воля, вона завела б собі й папужку, і хамелеона, і цуценя... Але найзаповітніша її мрія – це маленьке кошенятко. Та матуся дозволила їй купити тільки щурика, коли одного разу вони з батьками поїхали до зоомагазину.

Дівчинці навіть прийшлося піти на змову з молодшою сестрою Беллою, щоб вмовити батьків туди поїхати. Вони вдалися до хитрощів, нібито, для дослідження у шкільному зоологічному гуртку, в якому перебувала Белла, були потрібні комахи. Однак дівчатам довелося зізнатися, що вони були не чесні з батьками, та розповісти справжню причину поїздки до зоомагазину. Та мама з татом, звичайно, і самі про все здогадалися, а Керіан ще дуже довго було ніяково за цю брехню. Але справжнім подарунком долі був дозвіл мами купити маленького домашнього улюбленця. Дівчинка якраз бігла до зали з папугами, як помітила поруч із акваріумами для рибок малесеньку клітку з невеличким колесом. Зацікавлена, вона зупинилася й помітила маленький шморгаючий носик серед нагорнутої деревної тирси.

- А хто тут живе? – запитала дівчинка у продавчині.

- Це маленький щурик. Він залишився один, інших вже розібрали, тому йому дуже сумно. Хочеш потримати його у ручках?

- Так, звичайно, – відповіла продавчині стривожена дівчинка.

І коли цей маленький теплий улюбленець потрапив до її долонь, Керіан одразу зрозуміла, що вже на зможе з ним розлучитися. Вони з першого дотика полюбили один одного. Кожного дня Жулік (так назвала дівчинка щурика) чекав повернення своєї господарки зі школи, забирався на її плече або в нагрудну кишеню кофтинки і тихенько дрімав, насолоджуючись теплом своєї подруги.

Любов Керіан до тварин завжди була взаємною. Бабуся сестер жила в селі неподалік від міста, де мешкала Керіан з батьками. Тому дівчинка дуже часто їздила до бабусі в гості. Улітку по бабусиному подвір'ї разом з собачкою Жучкою та кішкою Муркою дуже гордо ходив півень зі зграйкою симпатичних курочок. Керіан кожній із них давала ім'я, годувала їх з рук. Тому кожного ранку, коли дівчина тільки з'являлася на ґанку будинку, усі курочки, штовхаючи одна одну, бігли зустрічати свою годувальницю. Навіть гордовитий півень поспішав за ними до дівчинки.

Не один раз роздаючи вже підрослих кошенят Мурки сусідам та знайомим, Керіан просила матусю взяти одного додому. Але мама завжди відмовляла:

- Він не зможе жити з твоїм щуриком, бо котики – мисливці за своєю сутністю, вони полюбляють полювати на гризунів.

Дівчина тільки тяжко зітхала, однак ніколи не припиняла мріяти про дружбу між нею, щуриком та кошеням.

Одного разу бабуся на свято подарувала їй книжку «Коти. Мініенциклопедія». Керіан її знала, майже, напам'ять. Вона не тільки вивчила всі породи котів, але й знала всі особливості догляду за ними, починаючи з маленького віку й до старості.

І може, мрія так і лишилася б мрією, якби не один випадок...

Одного літнього дня на дитячому майданчику зустрілася Керіан зі своєю подружкою Еллі покататися на роliках. Улітку дівчатка гралися не так часто, як хотілося, кожна з них намагалася частіше провідувати бабусь, допомагати їм поратися по господарству. Тому, як тільки видавалася нагода, дівчата не втрачали можливості зустрітися та провести весело час. Весело й голосно перемовляючись, вони одягали роliки, як раптом почули чийсь тихенький плач. На гойдалці сидів маленький хлопчик та плакав.

Дівчата підійшли до нього, і Керіан спокійно, щоб не налякати малечу, запитала:

- Привіт. У тебе щось трапилося?

- Я загубив свою найулюбленішу іграшку – динозаврика, – схлипуючи, відповів хлопчик.

Керіан та Еллі подивилася одна на одну. Здається, їм обом спала на думку одна й та ж ідея.

- Це ж справа для справжніх агентів! – вигукнули дівчата.

Малеча здивовано подивився на них:

- Хто такі ці агенти? Вони мені справді допоможуть?

- Еллі, я швидко збігаю додому й принесу нашу коробку з приладдям для агентів, добре?

Подружка заплескала в долоні, передчуваючи задоволення від самої атмосфери розслідування. Та на хлопчика ця звістка не справила враження:

- Аааа, то у вас така гра...

- Ми знайдемо твого динозаврика, довірся нам! – заспокоювала засмученого хлопчика Еллі, поки Керіан поверталася до них, несучи в руках невелику коробку.

Хлопчисько зацікавлено піднявся з гойдалки та підійшов до дівчат, які поставили коробку на лавку.

- Як виглядає твій динозавр? – запитала Керіан.

- Він зелений з червоними шипами та плямами, – відповів хлопчик, і його оченята знову наповнилися сльозами.

- Ну, малеча, не плач. Сконцентруйся, ти ж у нас головний свідок! – підтримувала хлопчика Еллі.

- Що ти робив, коли вийшов на вулицю? – поцікавилася Керіан.

- Я гойдався на гойдалці, катався на горці та грався в пісочниці.

- Зрозуміло, – дівчинка була дуже серйозною. – Нам треба пройти по цим місцям і все ретельно обстежити.

Керіан відкрила коробку та достала лупу:

- Це для того, щоб було легше розгледіти динозаврика, – пояснила вона малюку, який на той час вже перестав плакати та від зацікавленості потирав ще червоний ніс.

Був доволі жаркий день, тому на вулиці ще не бавилися діти. Це дозволило виключити факт того, що динозаврика міг забрати інший малюк. Однак, як би ретельно не оглядали всі кутки наші агенти, іграшки ніде не було. Дівчата дістали карту з таємничої коробки та відмітили всі місця, де вони вже провели пошук. Бінокль теж, на жаль, не допоміг. Трохи засмучені та втомлені від спеки, діти присіли на гойдалки. Легенький вітерець підхопив панамку хлопчика та відніс на кущ барбарису, який

ріс поряд. Керіан швиденько побігла за нею. Там, біля самого чагарника на землі вона й побачила того самого зеленого з червоними шипами та плямами динозаврика.

- Я знайшла його! Хутчіш до мене!

До вух дівчинки долинув тихенький писк із середини чагарника. Керіан обережно розсунула доволі колючі гілки. Перед нею сиділо маленьке сіреньке перелякане кошенятко.

- Яке воно гарненьке! – розчулилися Еллі з хлопчиком, які встигли вже підбігти за динозавриком.

Тільки Керіан вже нічого не чула. Дівчинка з першого погляду закохалася в цю маленьку істоту. Вона взяла його на руки. Кошенятко, наче шукаючи підтримки та прихистку в цих дитячих руках, притулилося маленькою мордочкою до своєї рятівниці та ласкаво замуркотіло.

Вдячний та задоволений хлопчик, міцно притискаючи до себе улюблену іграшку, швидко побіг додому, аби знову його втратити. А дівчата ще довго сиділи на майданчику. Керіан під футболкою тримала нового друга, що здавна був її найзаповітнішою мрією. Кошенятко тихенько посапувало, відчуючи тепло та безпеку. Але вже настав час повертатися додому.

- Що ти будеш робити? – запитала подружку Еллі.

- Я не знаю, як сказати матусі, але я не можу залишити його тут, – Керіан вирішила поки матусі нічого не казати та таємно принести кошеня додому.

Дівчинка тихенько прошмигнула у дитячу кімнату. На вихідні молодша сестричка лишилася у бабусі, тому ніхто не заважав Керіан, і вона швидко облаштувала кошеня в коробці під своїм ліжком. Керіан лягла спати, і їй наснився чудовий сон про маленького кошеня, якого вона принесла додому, як вона грається з ним, піклується та весело проводить з ним час. Вранці, коли Керіан прокинулась, вона швидко побігла й заглянула до коробки, але та була порожня. Налякана Керіан пішла на кухню й побачила, як мама п'є каву та читає книжку, а на її колінах лежить, згорнувшись клубочком, кошеня. Як виявилося, уночі кошеня відкрило коробку, проникло до кімнати батьків та встигло спати біля мами.

- Мамо, але ти ж була проти кошеня! – збентежено вимовила Керіан. Їй було соромно, що вона потай принесла додому тваринку та не сказала про це батькам.

- Так, але я, як і ти, подивилася на цей пухнастий клубочок та закохалася в нього з першого погляду, – відповіла мама. – І ще сподіваюсь, що вони з Жуліком стануть справжніми друзями.

Хоча Керіан принесла кошеня таємно та нікому про це не сказала, мама не тримала зла на доньку. Вони разом відвезли кошеня до ветеринарної клініки, і там дізналися, що їх кошенятко – дівчинка. Так у сім'ї Керіан з'явився ще один домашній улюбленець – киця Ася.

Дитяче щастя виявилося таким безмежним, а серце таким великим, добрим та щирим.

Так захоплення детективними розслідуваннями допомогло не тільки маленькому хлопчику відшукати його улюблену іграшку, а ще й знайти Керіан справжнього домашнього друга й нового члена секретного агентства.

Про цікаві пригоди дівчаток-шукачів вже в наступному оповіданні.